

Juldagen 2021

Som kristna är vi alltid glädjebudbärare. Det är inte alltid så man uppfattar oss kristna eller som vi ser på oss själva. Julen kan hjälpa oss själva att återupptäcka vår identitet och kallelse att vara glädjebudbärare. Mitt i en pandemi som aldrig riktigt tycks vilja ta slut är behovet av glädjens budskap konstant. Mer och mer får vi växa in i detta uppdrag: att förmedla evangeliets glädje till en värld som ofta har fastnat i uppgivenhet och frustration. Redan profeten Jesaja såg detta behov: ”Hur ljuvliga är inte glädjebudbärarens fotsteg, när han kommer över bergen, för att förkunna frid och frambära gott budskap och förkunna frälsning” (52:7). För att bli en sådan glädjebudbärare måste vi själva ta emot den glädje som bara det nyfödda Barnet i Betlehem kan ge oss. Varje jul på nytt kan vi lära oss mer av detta Barn och bli honom allt mer lika, allt mer uppfyllda av hans glädje och frid. Hans ljus har tänts på jorden och kan aldrig mer släckas. Men det måste också tas emot, förkunnas och förmedlas. Det är det som är vår uppgift i alla tider och omständigheter, inte minst under en pandemi som denna. Det är vårt ansvar som Jesu lärjungar och hans glädjebudbärare till en värld, som innerst inne längtar efter allt det som detta nyfödda Barn i Betlehem vill ge åt hela världen.

”Av hans fullhet har vi alla fått del, med nåd och åter nåd!” (Joh 1:16). Genom vårt dop är vi oupplösligt förenade med detta Barn, som mer och mer vill ta oss i besittning och ge oss del av sin kärlek och glädje. Vi är alla kallade att mer och mer bli som barn, Faderns älskade barn. Ingen kan glädja sig så mycket som ett barn. Risken är att vi ofta blir allt mer blaserade och liknöjda med åren. Varje advent ger oss en ny möjlighet att bli mer som ett barn, som förvåntansfullt ser fram emot den stora glädjen, julens glädje. Hela vårt liv här på jorden är egentligen ett slags advent, då vi förvåntansfullt ser fram emot den eviga glädjen och härligheten som detta Barn en gång vill ge oss del av. Det är denna glädje vi får ta ut i förskott, dag efter dag, ögonblick efter ögonblick. När vi verkligen tar emot detta Barn och allt vad det vill ge oss, blir det helt naturligt för oss att leva av den eviga glädje och det eviga ljus som redan har tänts på vår jord. Då blir det vår största glädje att försöka dela med oss av denna glädje till alla dem som sitter fast i sorg och mörker. Då blir vi helt spontant glädjebudbärare utan att vi riktigt själva märker det. Säkert har vi alla fått möta sådana människor som bara de kommer in i rummet förmedlar något av denna glädje.

”Det sanna ljuset, som ger alla människor ljus, skulle komma in i världen” (Joh 1:9). När Gud blir människa och föds som ett Barn i Betlehem har det sanna ljuset tänts en gång för alla i vår värld. Vi kan tycka att mörkrets makt är kompakt. Krig och förtryck, pandemi och klimatförstöring, gängkriminalitet och utanförskap, ja, mörkret kan anta otaliga skepnader. Ändå vet vi innerst inne att detta inte kan få

sista ordet. Mörkret kan inte segra och får inte segra. Ljuset, Jesus Kristus, hjälper oss att stå emot och genomskåda mörkret och ondskan. Vi får glädja oss över att Gud har så stor kärlek till oss människor att han vill dela vår mänskliga existens. Genom inkarnationen, genom sitt människoblivande, hjälper han oss att ta ställning för ljuset och kämpa emot allt mörker. I Jesus talar Gud till oss med mänskliga ord om sitt ljus, sin glädje och sin kärlek. På så sätt hjälper oss att ta avstånd från mörkrets alla makter. ”Han som är utstrålningen av Guds härlighet och en avbild av hans väsen och som bär upp allt med kraften i sitt ord, har renat oss från synden” (Heb 1:3).

”Ingen har någonsin sett Gud. Den ende Sonen, själv Gud och alltid nära Fadern, han har förklarat honom för oss” (Joh 1:18). Vi skulle aldrig kunna uthärda att se Gud ansikte mot ansikte. Hans härlighet är alltför stor och bländande. Därför kommer Gud till oss på ett varsamt och skonsamt sätt: som ett nyfött, fattigt Barn som läggs i en krubba. Det är detta Barn som skall förklara Guds mysterium för oss. Det är bara detta Barn som kan ge oss den vishet vi behöver för att klara av att leva i ljuset och inte välja mörkrets vägar. För världen är detta dårskap och dumheter. Detta barn kommer alltid att sättas i fråga. Man vill inte veta av det. Man vill göra sig av med det, liksom man gör sig av med alla barn som inte är välkomna.

”Han var i världen, och världen hade blivit till genom honom, men världen kände honom inte” (Joh 1:10). För två tusen år sedan trädde världens Skapare in i sin skapelse och blev en del av den, men ändå blev han inte igenkänd. Så är det ofta än i dag. Men för oss som har fått nåden att ta emot detta Barn är det livets största glädje att få tillhöra honom och vara honom nära. Det ger oss hopp i tider av förtvivlan. Det ger oss ljus när mörkret tycks ta över makten. Det ger oss kraft i svaghet och uppgivenhet. Det ger oss mening i tider av ovisshet och förvirring. Sedan hänger det på oss själva att axla vår uppgift som glädjebudbärare. Vi kan ha svårt att fatta vår egen värdighet och vårt eget ansvar. Men vi får aldrig svika det förtroende som detta Barn har visat oss genom att födas till världen för vår skull och ge oss sin nåd, sitt ljus och sin kärlek.

”Ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte övervunnit det” (Joh 1:5). Detta evangeliets ord måste ristas in i vårt hjärta, här och nu. Vi måste hålla fast vid detta ljus, som har tänts på vår jord när Barnet föddes i Betlehem. Vi får klamra oss fast vid det i tider av pandemi och prövning. Vi får be om nåd och styrka att vittna om ljuset. Var och en av oss kan på sitt sätt bli en glädjebudbärare. Vi kan strö goda ord omkring oss. Vi kan slösa med våra leenden. Vi kan dela med oss av oss själva, av allt vad vi är och har. Barnet är oss alltid nära, närmare än vi är oss själva. Om vi kan upptäcka det, blir det en bättre jul, ja, kanske den bästa...